

ECLIPSA

Se întuneacă tot mai tare, cu fiecare clipă care trece. Pe stradă, oamenii se strâng în pâlcuri și ridică privirea spre cer. E semn rău, zic ei. Dumnezeu își arată nemulțumirea acoperind chipul soarelui.

Nu peste multă vreme îmi voi lăsa la o parte penița, sunt prea obosită pentru a continua să scriu. Simt cum devin din ce în ce mai slăbită și îmi simt sfârșitul aproape.

Nu e un moment prea bun pentru a părăsi această lume. Suntem înconjurați de bănuială și trădare. Încerc să nu iau în seamă zvonurile care îmi ajung la urechi, căci mă sperie. Îmi spun să nu le dau crezare. Deși nu vreau să aud ce spun oamenii, tot trebuie să știu aceste lucruri.

– Spuneți-mi, spuneți-mi tot, îmi implor doamnele de onoare.

– Nu e nimic de spus, Alteță, răspund ele, clătinând din cap.

Nu e adevărat, însă, ele știu, dar nu vor să îmi spună.

Eram fericiți la Middleham, înainte ca Richard să urce pe tron.

Middleham va rămâne mereu căminul meu... și cred că și al lui. A însemnat ceva cu totul special pentru amândoi. Acolo ne-am cunoscut și întotdeauna am spus că acolo a început povestea noastră de dragoste. Oamenii de acolo îl înțelegeau, știau să îi aprecieze valoarea. Aici însă lumea nu îl place. În adâncul inimii nu îl acceptă ca rege. Nu e înalt și chipeș ca fratele lui și îi lipsește acel farmec aparte de care Eduard dădea dovadă din plin. Cât de perversă e natura umană! Richard ar putea fi un rege bun, care și-ar sluji patria cu credință, însă ei pe Eduard l-au iubit, pentru că avea un chip frumos și o statură impunătoare, pentru că zâmbea tot timpul, fermecându-i pe bogați și pe săraci deopotrivă. Pentru ei nu conta că era un destrăbălat și că nu-i păsa de nimeni decât

de propria-i persoană. Eduard avea o alură regală și îl adorau pentru asta. Poate că e de înțeles pe unde va că nu îl pot suferi pe urmașul lui. Richard nu e înalt, nu are acea frumusețe aurie a fratelui său, e brunet și serios și îi vine tare greu să zâmbească. Își slujește țara plin de zel, dar oamenii îi amintesc de farmecul lui Eduard și îl jelesc.

Pe lângă asta, se vorbește pe la colțuri că aș muri din porunca lui Richard. Lumea spune că el a pus să mi se dea doze mici de otravă, care mă ucid încetul cu încetul. Cât sunt de cruzi! Nici că pot scorni ceva mai urât despre el! Dușmanii lui nascocesc toate acestea și simt că sunt peste tot în jurul nostru. Sunt gata să îl transforme într-un monstru, însă cine îl cunoaște mai bine decât mine? Or eu știu că este un om bun. Dacă l-ar lăsa, ar fi bun cu ei, și un rege mare, unul mult mai bun decât fratele lui cel egoist.

Adevărul e că sunt pe moarte, dar nu mor de mâna lui. El știe că nu mai am mult de trăit și i se frânge inima de durere. Pot citi deznădejdea din ochii lui. Eu sunt singura în care poate avea încredere. Oare cum poate cineva să creadă că el ar vrea să scape de mine? Știu că sunt bolnavă, că nu-i pot naște fiii pe care și-i dorește orice rege, dar încă de când a venit la castelul tatălui meu, pe vremea când eram copii, între noi s-a creat o legătură specială. O, de-ar putea să arunce de-o parte coroana asta! De ne-am putea întoarce la Middleham, în nord, unde lumea ne iubește și ne înțelege! Richard plătește un preț prea mare pentru coroana asta! Eu încerc să îl consolez, căci știu ceea ce simte mai bine decât oricine.

– În cine mă pot încrede? mă întreabă el. În cine mă pot încrede de la curtea mea jalnică?

Știu că pe Buckingham îl consideră un prieten, sau cel puțin așa îl considera înainte, dat fiind că între timp s-a dovedit a fi un trădător. Uneori, când e rănit și uimit, îmi amintește atât de mult de băiețașul acela de odinioară. Doar eu îl pot vedea pe adevăratul Richard. Pentru ceilalți este distant și rece, un rege aspru, hotărât să păstreze ceea ce i se cuvine de drept, devotat, gata să își facă datoria.

La curte circulă un zvon cum că, după ce scapă de mine, ar dori să se însoare cu nepoata lui, Elisabeta. Cred că vestea asta l-a întristat mai mult decât oricare alta.

– Mă urăsc atât de mult! mi-a spus el. Născocesc cele mai supărătoare acuzații la adresa mea, mă compară cu fratele meu, spun că i-am uzurpat tronul mezinului Eduard. Nu vor să creadă că e fiu nelegitim. O, numai de n-ar fi murit fratele meu! Cât l-au iubit! În ochii lor nu putea face nimic rău, așa cum eu nu pot face nimic bun.

– Fratele tău și-a înșelat soția, a fost un destrăbălat. Îi plăcea să trăiască în lux și îl interesa mai degrabă propria plăcere decât binele țării, i-am spus. Ești un om bun, Richard. O să fii un rege bun și, în timp, poporul își va da seama de asta.

El mi-a răspuns cu un zâmbet trist, afectuos. Îmi amintesc că, pe vremea când era copil, nu îi plăcea să asculte când fratele lui era criticat. În ochii lui, Eduard era un zeu. Căzuse pradă acelui farmec aparte, aidoma întregii țări.

– Când trec eu, lumea e tăcută. Îți amintești cum îl întâmpinai cu urale pe Eduard?

– Te vor întâmpina și pe tine astfel într-o bună zi, i-am spus eu, însă el a clătinat din cap.

– Și acum spun că vreau să scap de tine ca să mă pot căsători cu fiica lui Eduard, propria mea nepoată! Anne, sper că nu te-ai gândit vreo clipă că...

I-am luat fața în mâini și am sărutat-o. Voiam să îl asigur că privesc cu dispreț asemenea clevetiri. În sinea mea însă, au fost și clipe când m-am gândit cu oarecare teamă la Elisabeta de York, fiica cea mare a chipeșului Eduard și a frumoasei lui regine. Mi se părea firesc ca și ea să fie frumoasă, sclipitoare, radioasă, plină de sănătate. Dacă semăna cu mama ei, avea să facă mulți copii.

Înainte să mă îmbolnăvesc, o vedeam pe la curte. Oare era o închipuire a mea sau îl privea cu interes pe Richard? Oare se dădea în spectacol cu frumusețea ei, cu farmecul ei strălucitor? Oare voia să spună „Priviți-mă cât sunt de diferită de biata regină bolnavă”? Nu am crezut nici o clipă că ar fi îndrăgostită de Richard, dar ca și mama ei, i-ar fi plăcut grozav să fie regină.

Uneori, în ciuda faptului că îl cunosc și că înțelegeam săgețile otrăvite aruncate de dușmanii lui, chiar și eu aveam momente când mă mușca îndoiala cea crudă. Sunt bolnavă și stearpă, obișnuiam să îmi spun. Și nu e oare de datoria unui rege să aibă urmași? Apoi reveneam la realitate și îmi aminteam că el pe mine

m-a iubit dintotdeauna și cu asta revenea și dorul după zilele liniștite petrecute la Middleham.

– Ce bine ar fi dacă Eduard s-ar afla din nou pe tron și noi ne-am putea întoarce în nord, care e adevăratul nostru cămin, unde suntem cunoscuți și iubiți, iar oamenii nu ne ponesc pe tăcute. Aici avem dușmani peste tot, suntem înconjurați de zvonuri răutăcioase... caraghioase de altfel, dar pe care oamenii le consideră adevărate pentru că asta aleg să creadă. Dușmanii lui Richard sunt peste tot în jurul nostru, vorbesc despre un anume Henric Tudor, pe care îl adăpostesc acum vrăjmașii noștri din Franța, care așteaptă momentul prielnic pentru a veni să își ceară pe nedrept tronul.

Da, suntem înconjurați de trădători.

Lumina scade. Soarele este aproape complet acoperit acum, iar eu îmi simt sfârșitul aproape. Oare ce se va întâmpla cu Richard și cu țara aceasta? Nu voi ști niciodată.

Simt cum viața mi se împuținează în trup asemenea luminii soarelui. Se apropie cineva. Este una dintre doamnele mele de onoare.

– Doamna mea, regele vine la dumneavoastră.

O să mă opresc din scris. Richard vine să mă vadă și ceva îmi spune că va fi ultima oară când îl voi mai vedea.

MEZALIANȚĂ

Chibzuind la viața mea, mă gândesc adesea cât de ciudat este că o femeie ca mine are atât de puțin control asupra propriului ei destin.

Am fost fiica unui om care, la nașterea mea, era unul dintre cei mai importanți din țară. De fapt, cred că aş putea spune că era chiar *cel* mai important, căci era mai mare chiar decât regele. Era cunoscut drept Făuritorul de regi. Apoi am fost logodnica și soția prințului de Wales și mai târziu regină. Pare a fi o soartă atât de strălucită și totuși, acum că îmi simt sfârșitul aproape, îmi dau seama că am trăit în umbră. Am ajuns să ocup, sau mai bine zis, mi-au fost asigurate funcții importante, dar de fiecare dată asta s-a întâmplat spre binele altcuiva. Cred că singura excepție a fost căsătoria mea cu bărbatul care a devenit apoi regele Angliei. A fost cu siguranță dorința mea și sper că și a lui să îi fiu regină. Acum însă a sosit vremea să mă întreb pentru câtă vreme.

Să încep însă cu începutul. Cine ar fi crezut că un om ca tatăl meu nu va putea să capete fiul pe care și-l dorise cu atâta ardoare, reușind să aducă pe lume două fetițe, pe sora mea Isabel și pe mine? Bunicul lui, Richard, contele de Westmorland, avusese douăzeci și trei de copii din cele două căsătorii ale lui. Însă poate că tata s-a consolatat cu gândul că până și fetele se pot dovedi folositoare, putând forma alianțe de neprețuit. Tatălui meu i-a plăcut să profite din plin de avantajele de care s-a bucurat.

Lucrurile nu au stat la fel și în privința mamei mele. Cred că ea era mulțumită cu cele două fiice ale ei, așa cum se întâmplă de obicei cu mamele care ajung să creadă că odraslele pe care le au sunt exact ceea ce și-au dorit. Cel puțin tatăl meu nu a fost dezamăgit de căsătoria cu mama, căci aceasta i-a adus o avere

considerabilă. Ea era Anne Beauchamp, moștenitoare de averi și pământuri întinse, și i-a adus titlul de conte de Warwick.

Mama ne-a crescut cu mare grijă atât pe mine, cât și pe Isabel, mai ales că nici una dintre noi nu era prea viguroasă. Am fost foarte fericite toate trei, fie că am locuit la castelul Middleham sau la Warwick, la Cawood sau la reședința Warwick din Londra.

Nu îl vedeam prea des pe tatăl nostru, dar când se întâmpla acest lucru, atmosfera se schimba complet. Domneau agitația, freamătul și teama. Peste tot erau bărbați purtând blazonul Ragged Staff și, desigur, era și prezența dominatoare a tatălui nostru. În mod surprinzător, el se interesa într-o oarecare măsură de noi, fetele. Uneori cred că ar fi putut fi un familist convins dacă nu ar fi avut ambiția de a conduce țara prin regele pe care îl alegea el însuși. În copilăria mea îmi amintesc că venea și pleca, și uneori asta ne afecta și pe noi, căci puteam porni oricând spre alte reședințe ale familiei fără să ni se spună prea multe.

Isabel era cu cinci ani mai mare decât mine și încerca adesea să îmi explice ce se întâmplă, dar atunci când nici ea nu înțelegea, nu voia să recunoască asta și începea să inventeze lucruri. De îndată ce tata pleca, urmat de suita sa, se instala din nou liniștea. Dintre toate reședințele noastre, cel mai mult îmi plăcea la Middleham. Castelul era situat la țară, în inima părții de nord a comitatului Yorkshire și îl voi considera întotdeauna căminul meu.

La castelul Middleham l-am întâlnit pentru prima oară pe Richard de Gloucester, atunci când a fost trimis la tatăl meu pentru a deprinde arta războiului și a cavalerismului și tot atunci s-a înfiripat între noi o legătură care trecea dincolo de limitele prieteniei.

Aveam patru ani când a avut loc un eveniment deosebit. Isabel, care pe atunci avea zece ani, mi-a povestit despre el.

– S-a înscăunat un nou rege, mi-a spus ea, și asta din cauza Războiului celor Două Roze. Trandafirul Alb simbolizează casa de York... care este cea bună. Apoi mai este și Trandafirul Roșu al casei de Lancaster. Acela e cel rău, din cauza prostului de Henric și a reginei lui hidoase, Margareta. Nu mai sunt rege și regină pentru că tatăl nostru nu îi agreează, așa că l-a pus rege pe vărul nostru Eduard. Acum îi zice Eduard al IV-lea.

– Așadar tatăl nostru hotărăște cine e rege? am întrebat eu.

– Desigur, doar e Făuritorul de regi. Regina Margareta cea ticăloasă l-a ucis pe tatăl lui Eduard la Wakefield. I-a tăiat capul și i-a pus pe el o coroană de hârtie în bătaie de joc, și asta pentru că voia să fie rege în locul prostovanului de Henric. Apoi i-a ținut capul de pereții din York. Tatăl nostru s-a mâniat grozav când a auzit de asta și nu a mai lăsat-o să fie regină. Acum Eduard e rege.

Într-un fel, aceasta era o versiune a celor întâmplate la Wakefield, căci bătălia fusese una decisivă în Războiul celor Două Roze. Cu toate acestea, pretențiile lui Eduard la tron nu erau la fel de îndreptățite ca ale lui Henric, care era fiul lui Henric al V-lea, prin urmare pretendent direct la tron, în timp ce tatăl lui Eduard se trăgea din Eduard al III-lea, atât prin tatăl său, cât și prin mama sa, care se trăgeau din Lionel, duce de Clarence, al doilea fiu al bătrânului rege, și din Edmund, duce de York, al cincilea fiu al său. Richard mi-a povestit toate acestea mai târziu, când am mai crescut, în timpul uneia dintre plimbările noastre.

Probabil că, exceptându-i pe adepții cauzei casei de Lancaster, majoritatea ar fi preferat un rege ca Eduard unuia ca Henric. Eduard era tânăr, puternic, remarcabil de chipeș, un adevărat uriaș printre oameni și un rege pe care oamenii îl puteau admira, de care puteau fi mândri.

În același timp, Eduard era fratele lui Richard, și datorită profunde prietenii care îi lega pe regele Eduard și pe omul care îl adusese pe tron, adică tatăl meu, se decisese ca Richard să fie trimis la Middleham pentru a fi educat sub supravegherea contelui de Warwick.

Așa am ajuns să ne întâlnim. Îmi amintesc prima oară când l-am văzut. Stătea singur și abătut. Era foarte palid, părea obosit și privea fix în depărtare cu un aer posomorât.

– Bună, știu cine ești. Ești fratele regelui, i-am spus.

El s-a întors și m-a privit și atunci am observat că nu era prea încântat că îl întrerupsesem și că și-ar fi dorit să plece și să îl las în pace.

– Da, așa este, și tu ești fiica cea mică a contelui, mi-a răspuns el.

– Cât timp vei locui cu noi?

– Până voi învăța tot ceea ce am de învățat.

– Întotdeauna sunt pe aici oameni care învață ce le spune tatăl meu.

El dădu afirmativ din cap.

– Îi cunosc pe Francis Lovell și pe Robert Percy, am spus.

– Chiar așa?

– Da, îi cunosc. Uneori îi privesc călărind în turnirurile de exercițiu. Cred că sunt multe de învățat.

– Sunt, într-adevăr.

– Probabil că ești foarte obosit.

– Nu sunt obosit, a spus el pe un ton ferm.

Eu însă, știind că era de fapt obosit, nu am continuat și am tăcut amândoi, el privind în gol și dorindu-și, probabil, să plece odată.

L-am privit în timp ce se gândea cum îi tăiaseră capul tatălui lui și i-l ținuseră de zidurile cetății York.

– Trebuie să plec, la revedere, mi-a spus el dintr-odată, ridi-cându-se.

– La revedere, i-am spus și eu și el a plecat.

După aceea, am devenit mult mai interesată de băieții care veneau la Middleham pentru a-și desăvârși educația. Desigur, toți proveneau din familii nobile, și toți trebuiau să muncească din greu permanent. Isabel îmi spunea că asta era necesar, întrucât aveau să devină cavaleri și aveau să lupte în războaie. Or războaie erau tot timpul, așa că era nevoie de bărbați instruiți pentru a lupta. Acești băieți care învățau tot soiul de lucruri aveau să meargă la război și probabil capetele lor aveau să fie tăiate și spân-zurate pe undeva.

Băieții trăiau asemenea soldaților pe care tatăl meu îi purta mereu cu el oriunde mergea. Dormeau și mâncau împreună și exista cineva care se îngrijea de cheltuielile casei căreia îi erau vasali. Aveau atâtea de învățat! Trebuiau să se priceapă nu doar la arta războiului, ci trebuiau să învețe și cum să se poarte în prezența doamnelor, astfel încât erau momente când veneau pe terasă sau în sala de gală unde ne aflam atunci, pentru a sta de vorbă cu mama, cu Isabel și cu mine.

Știau să joace șah, să cânte la vreun instrument muzical sau să danseze.

Eu obișnuiam să îl caut pe băiatul brunet și scund care, mi se părea mie, prefera până și exercițiile obositoare de pe câmp sau din mlaștini acestor inițieri în societate. Cu Francis Lovell era altceva; era foarte chipeș și vesel, așa că Isabel se asigura că ea era

cea care vorbea cu el. Nu o invidiam deloc, căci doream grozav să aflu mai multe despre Richard.

Mama zâmbea când ne vedea pe toți trei împreună.

– E un băiat ciudat, spunea ea. Nu e ușor să ajungi să îl cunoști, dar măcar e fratele regelui.

Eu îi spuneam că nu credeam că Richard vrea să vorbească prea mult cu nimeni.

– Da, spunea ea, așa este, dar dacă trebuie să schimbe câteva vorbe cu cineva, cred că preferă să facă asta cu tine.

Auzind-o, am simțit un val de plăcere trecându-mă, asta până când Isabel mi-a spus că se datora faptului că eram cea mai mică și că nu prea merita să fiu luată în seamă.

Sărmanul Richard! Era adesea foarte obosit. Îmi părea rău pentru el când îl vedeam purtând armura aceea grea. Nu era ca alți băieți, care erau mai voinici. Richard nu se plângea niciodată. Obișnuia să nege cu încăpățănare că ar fi fost obosit, dar eu îmi dădeam seama de asta și îl îndrăgeam și mai mult pentru stoicismul de care dădea dovadă.

Înțelesesem deja că voia să fie puternic și să învețe tot ceea ce l-ar fi putut face util fratelui său, pe care îl adora. Nu îi aștepta o viață ușoară pe acești băieți. Bănuiesc că era necesar dacă se voia să fie pregătiți pentru bătălii încrâncenate, dar poate că acum, când minunatul Eduard se afla pe tron, el avea să mențină pacea. Desigur însă că băieții trebuiau să fie pregătiți în orice moment.

Uneori, dacă exercițiile aveau loc în castel, obișnuiam să îi privesc. Observam exercițiile de luptă, când băieții se întreceau pe câmpul de bătălie cu săbii sau chiar securi de luptă. Uneori, ieșeau călare prin mlaștini, purtând armurile grele. Toate acestea făceau parte din antrenamentul lor. Apoi, când se întorceau, obișnuiau să se spele, să ia cina și să se alăture doamnelor în prima parte a serii, discutând cu ele, dansând sau cântând.

Mă gândeam adesea ce spirit curajos are Richard și ce tragic este faptul că a fost înzestrat cu un trup atât de plăpând.

La început, știam că spera că nu îl voi mai căuta, dar după o vreme, mi s-a părut că începuse să mă caute el. Mama mea, care avea suflet bun și simpatiza cu cei tineri și cu încercările pe care le aveau de înfruntat în viață, era oarecum mulțumită de asta.

– Cred că îl muncesc cam mult, spunea ea. E mai mic de statură decât ceilalți băieți. Poate că va mai crește pe viitor, se întâmplă

uneori. E ciudat însă, căci frații lui sunt atât de înalți și de chipeși. Cât despre rege, el tronează deasupra tuturor, continuă ea cu acel zâmbet indulgent pe care îl arborează lumea când vorbește despre rege. Cu toate acestea, mi-ar plăcea ca voi doi să deveniți prieteni.

Richard obișnuia să danseze cu mine. Nu se pricepea el prea bine, dar eu mă făceam că nu observ și cred că el aprecia asta.

– Nu cred că bărbații ar trebui să danseze bine, spuneam. Nu prea e o dovadă de bărbăție să dansezi bine.

– Fratele meu e un dansator priceput, spunea el. Când ajunge pe ringul de dans, toată lumea este fermecată. În plus, este cel mai viril bărbat din toate timpurile.

Richard strălucea când vorbea despre fratele lui. Când era oboșit și cât se poate de ușurat că își poate da jos armura cea grea, obișnuiam să îi pun întrebări despre fratele lui, iar atunci oboseala aproape că dispărea. Regele Eduard era idealul lui. După Richard, acesta era perfect din toate punctele de vedere. Am descoperit destul de curând că cea mai mare dorință a lui Richard era să fie exact ca fratele lui, deși era un vis deșart. Părea că Eduard era tot ceea ce nu era Richard.

Mai târziu m-am gândit că această admirație față de cineva care era exact opusul lui era un semn al unei firi destul de ciudate.

La Middleham aveam o bancă deosebită, cioplită în peretele de piatră. Era înconjurată de arbuști aproape complet, astfel încât părea un loc relativ retras. Richard o transformase în refugiul lui special. Obișnuia să meargă acolo pentru a-și reveni după exercițiile istovitoare. Voia să stea singur, departe de ceilalți băieți, care, normal, priveau cu dispreț pe cineva care nu era la fel de puternic ca ei și nu stăteau pe gânduri când se ivea ocazia să îl ia peste picior.

Obișnuiam să îl însoțesc și eu în locașul lui de taină. Buna cuviință îl împiedica să-mi ceară să plec și mă tolera. După o vreme, cred că începuse să-i placă să mă aibă lângă el, căci într-una din zile nu am putut merge la el și următoarea dată când ne-am văzut a amintit asta cu o undă de reproș în glas. Atunci mi-am dat seama că îi făcea plăcere să mă aibă în preajmă.

De la el am aflat câte ceva despre ceea ce se petrecea prin țară.

– Povestește-mi despre Războiul celor Două Roze... despre Henric cel nesăbuit și despre Margareta cea aprigă și despre

cum s-au întâmplat toate, i-am spus, așezându-mă comod pentru a-l asculta.

– Înfruntarea e între casa de York și casa de Lancaster, mi-a explicat el. Această problemă nu s-ar fi ivit dacă Henric al VI-lea ar fi fost un rege adevărat. Regii trebuie să fie puternici, asemenea fratelui meu. Henric e nebun și nu e nimic surprinzător în asta. Bunicul lui francez era nebun și trebuia închis pentru perioade lungi de timp. Cel mai rău este că s-a căsătorit cu Margareta de Anjou. Aceasta e trufașă, dominatoare, și oamenii o urăsc. Nu îi înghit nici pe cei doi miniștri principali ai ei, Suffolk și Somerset. În plus, în '53, când Henric și Margareta au avut un fiu, părea că tronul avea să fie deținut de casa de Lancaster pentru o bună bucată de vreme, ceea ce nu era deloc bine. Un rege nebun, o regină arogantă, de stirpe străină, și un moștenitor aflat încă la vârsta copilăriei. Tatăl tău a fost împotriva lor și a susținut casa de York. Până la urmă, suntem rude. Mama noastră este mătușa tatălui tău. A fost unul dintre cei douăzeci și trei de copii... cea mai mică, dacă înțelegi ce vreau să spun. Există o legătură de familie, așa că era normal ca el să susțină casa de York. Familia Percy îi susține pe Lancaster și familia Neville nu îi agreează pe Percy. Ambele familii se consideră stăpâni în nord.

– Mă bucur că suntem de partea ta, Richard, am spus. Nu mi-ar fi plăcut să fiu de partea lui Henric cel nebun și a aprigei Margareta.

– Ar fi fost o alegere greșită, căci noi suntem învingătorii și odată ce oamenii își vor da seama ce înseamnă să îl ai pe Eduard ca rege, nici că își vor mai dori un altul.

– Uneori, oamenii nu își pot da seama ce este mai bine pentru ei și trebuie să-l accepte pe regele înscăunat.

– Așa este, dar fratele meu și tatăl tău vor avea grijă ca oamenii să accepte regele înscăunat.

– Minunat! Înțeleg de ce vrei să fii cel mai bun în ce ai de făcut. Asta îți va fi de ajutor în cazul în care vei fi nevoit să mergi la luptă pentru fratele tău.

Richard a zâmbit. Spusesem exact ce gândea și el.

Se însufleți vorbind despre bătăliile de la St. Albans, Blore Heath, Northampton. Cea de la Wakefield îl mânia și îl întrista în același timp. Am îndrăznit să întind o mână și să îl ating, căci știam că se gândea la moartea tatălui lui și la modul mârșav în care fusese tratat.